

- KLAKKSVÍK Í DAG

„Páll fangi.“

Um vikuskiftið vóru fólk úr Hvannasundi og Norðdepli her og leikaðu sjónleikin »Páll fanga« eftir Louis Zachariassen. Tey leikaðu fleiri ferðir fyrri fullum húsi. Áður hövdu tey leikað í Hvannasundi og á Viðareidi.

Tað er sjálvandi altíð torført at finna leikarar úti á smábýgdunum. Lítil er manningin úr at velja, men harvið er tað eisini so mikið meira prísverðugt, tá ið ungfolk hætta sær at fara undir slík stórværk — og har aftrat at vitja aðrar bygdir.

Eftir umstøðunum kundi valið av leikarum valla verða hegnisligari, tí her vóru fleiri, ið sýndu fram úr góðan leik.

Niels í Buð var ikki bert hin besti leikarin, men hann sýndi fram úr góðan leik bæði sum bóndi á Sunnanágarði í Mikladali og lögmaður. Hann var stak góður. — Somuleiðis Jóhann Christiansen, ið leikaði Rasmus í Haraldssundi. Röddin var góð, men heldur lættur var hann á fæti viðhvørt. Tummas Lenvig var frálíkur sum Páll, tó hann eyðsæð viknaði í samleiki við áðurnevndu leikarar. Og kona Rasmussar (Lena í Buð), hvat var hon ikki góð og háberislig — betri leikevni hevði verið torført at funnið. Ov drúgvort verður at nevna allar leikararnar hvønn einsæris, men ikki eigur gandakellingin at verða gloymd, heldur ikki Haraldur og Bartal. Samanlagt var hetta góður leikur, tó her vóru brek sum í einum og hvørjum sjónleiki. Onkur kundi málborðið seg betri, onkur annar sýnt meiri leikdirvi o. s. fr., men øll somul eiga tey mikla tøk

fyrir hesa frálíku vitjan. Hon var ófør. Hon gleddi teir mongu áskoðararnar, ið annars ongan sjónleik hava sæð frá leikpalli her í vetur.

Heil Hipo. Í bløðunum verður av og á skrivað um siðmenning. Sama verður talað um millum manna — men sjáldan er nakar veruleiki aftanfyrir, tíverri. Enn kann ein av og á hoyra smábørn, ja, viðhvørt eisini reiðiliga tilkomin børn rópa »Heil Hipo!« eftir politistunum, ið her eru. Sjálvandi vita tey ikki, hvat hetta vil siga. Tess meira skuldi tað verið ein skylda hjá foreldrum, kanska meira skúlanum, at vant børnini av við slíkan ljótan atburð. Øll vita, at tað er ljótt at rópa eftir fólki, annaðhvørt tað verður meint nakað ella einki við tað. — Tíverri er eisini hetta, sum so mangt annað, eitt dømi um mentunnar- og siðloysið, ið blaðið 14. Sept. við eitrandi illvilja hevur sáð niður í ungar, óbúnað sálir. Skomm fái teir fyrri henda ljóta atburð! Latum okkum aftur seta mentan og sanna siðmenning í hásætið!

Klakksvíkar kvinna.

Forøyska studentafelagið í Keypmannahavn hevur valt nevnd at fyrirleika kabarettina á komandi Ólavssøku. Í nevndini sita: Fritjof úr Skúoy, Hovi, Kári Petersen, Sørvági og Kristian Mikkelsen, Klakksvík.

Landsstýrið . . .

(Framhildið av 1. síðu)

Eitt pussigt bragðið kann eg i. ki í hesi syftu, nú loyvi er at tala um alt, lata vera at nevna: Tað var valið av formanni í brunatryggingini. Har havi eg sitið. Men tað toldu tjóðveldismenn ikki. Hesar ræðuligu frælsis, og loysingarhetjur ganga í loyndum saman við tí ið hvussu er »digra« sambandsmanninum Jóhann Reinert — rimiligt ímóti einum ella øðrum gerðabýti — at avseta javnaðarmannin og velja sambandsmannin til formann. Og hasin lítil hjá fólkalokkinum, Poul Petersen, ið eisini kundi itið Skjalapoul — meg minnst okkurt frá einum eldibrandi — tók hendur saman við sambandsmanninum og tjóðveldismanninum. Ein elskuligur trírhningur. Hyggið at teimum, Føroyingar!

Nei, billið tykkum ikki inn, at munur er á teimum. Allir kunnu teir, sambandsflokkin, fólkalokkurin, tjóðveldisflokkin og nú eisini sjálfstýrisflokkin koyrast í ein posa. Teir eru dropar av sama vatni, alin av sama stykki.

Vitandi — av royndum — at so er, kemst tað einum beinleiðis láturligt, tá ið tjóðveldisnenn við ýlum og ørum reiggjandi yvir høvðunum fara út við adressu til fólk og biðja tey um hjálp at fáa landsstýrið av. Lóti! Besta dømið um, at tað eru lóti, er, at sjálvur formaðurin er

OLJU- fýringar

Og so er tað hin væl umtókti

„C.T.C.“ ketilin

ið anbefallar seg sjálvur, og sum kann brenna bæði fast brenni og olju ísenn ella hvørt sær.

Pf. MARIA POULSEN & CO.

TLF. 2000

TÓRSHAVN

TLF. 2001

Tveir dreingir

ikki undir 17 ár kunnu fáa pláss sum næmingar á

Royndarstöðini í Hoyvík,
J. Huusgaard, telf. 1616.

PRENTSMÍÐJAN Á HEYGSBREYT TÓRSHAVN

AVRIKAR ALT PRENTINGARARBEIÐ

TELF. 1820

P-F. FÖROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Aðalskrivstova:
TÓRSHAVN, telf. 1350

Avgreiðsla:
MÍÐVÁGI, tlf. 7

Renta av bankabók 3½% p. a.
Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4%.

Útbankar:
Norðuroya deild
KLAKKSVÍK tlf. 274
Suðuroyar deild:
TVØROYRI, tlf. 32

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kríggstrygging. telf. 1086 Føroya Sjóvátrygging . . . telf. 1086
Føroya Brunatrygging. . . telf. 1089 Føroya Vanlukutrygging telf. 1721

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging

farin út at práta fyrri Norðmonnum heldur enn at verja barn sitt her á tingi. Men tað er, veit hann, eitt leysingar barn, ið hann, tá ið til stykkis kemur, er fúsar at snara hálsin av, heldur enn at gjalda almentarsjónargjald fyrri tað. Hann man, hugsi eg, hava nóg mikið í forvegin, og man hann tí ikki vera so lítið dystin fúsar til eina og hvørja leysagiftu við landsstýrið.

50-ára stovningardagur

Føroya Banka, 1. mars, varð hátíðarlíga hildin við resepsjón. Henda resepsjón varð hildin frá 16—18;

tingmenn og blaðmenn hildu kortini á til kl. var út móti 23.

Vakurt minnisrit er prentað til hátíðardagin.

Janusar-kvöldið

Sunnudagin var 75-ára minnis-samkoma í Sjonleikarhúsinum fyrri J. H. O. Djurhuusi, skaldi:

Henda samkoma var sera hugnalig.

Vegna plástrót fáa vit ikki prentað ta frálíku roðu, L. Zachariassen helt; men hon kemur so í næsta blað, sjálvt um tað er væl so seint.

Haldið Sosialin!

Presturin røddi um mikla býti kristna manna í trúarflokkar og nýtti sum líknisi ein mann, ið fór við einum ílati við korni at geva honum. Fyrst tveitti hann teimum ein neva. Allar honurnar komu flagsandi og góvu seg at pikka. Síðan tveitti hann ein neva afturat eitt sindur burtur frá, og alt í einum vóru allar honurnar har. Eitt sindur longur burturi tveitti hann triðja nevan. Beinan vegin komu allar honurnar hagar at pikka, hóast hetta var sama slag korn sum tað, hann tveitti teimum bæði fyrstu og aðru ferð.

Soleiðis tykist tað vera við trúarflokkunum, ein stóðug leypar og gleivan úr einum flokki og yvir á annan; men aðal-kjarnan í øllum er hin sama — tokki allra kristnamanna er nevndir móti hinum eina og sama Gud.

Tað er torført at skilja, hví mannaættin er so vörðin, so skundislig at skifta seg í bólkur, tá ið hon skal fódrað, hóast eingin mannarnur verður gjørdur; øll fáa líka, og alt fódrið er av sama slag, úr sama ílati.

Hesum bólkalyndi tykjast Føroyingar at hava rívan av — kanska ov mikið. Víst eru mannafrúarnar ólíkir, men at teir ikki kunna semjast um at eta sama slag fódur úr sama ílati á sama stað kann lættliga skapa heilameldur í grúkunum, ið gjøllari hugsa um frálíka líknisi Viderø prests.